

عنوان مقاله:

اثربخشی درمان مبتنی بر شفقت بر میزان خودناتوان سازی تحصیلی و خودکارآمدی تحصیلی دانش آموزان دختر متوسطه ی دوم شهر ایلخچی

محل انتشار:

دوازدهمین کنفرانس بین المللی پژوهش های مدیریت و علوم انسانی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

میرعلی سیدی - کارشناس ارشد روانشناسی عمومی دانشگاه رشديه، تبریز، ایران.

محدثه عیوضی قرا باغلو - کارشناس علوم تربیتی دانشگاه فرهنگیان فاطمه الزهرا، تبریز، ایران.

ولی حیدرزاده ارباطان - دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی تربیتی دانشگاه چرخ نیلوفری، تبریز، ایران.

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر با هدف بررسی اثربخشی درمان مبتنی بر شفقت بر میزان خودناتوان سازی تحصیلی و خودکارآمدی تحصیلی دانش آموزان دختر اجرا شد. طرح پژوهش از نوع پیش آزمون پس آزمون با یک گروه کنترل بود. جامعه ی آماری پژوهش دانش آموزان دختر مقطع متوسطه ی دوم شهر ایلخچی تشکیل می دادند که در سال تحصیلی ۱۴۰۰ - ۱۴۰۱ مشغول تحصیل بودند. نمونه ی مورد نظر از طریق نمونه گیری هدفمند، به تعداد ۳۰ نفر انتخاب شدند که به صورت تصادفی در گروه های آزمایش (۱۵ نفر) و گروه کنترل (۱۵ نفر) جایگزین شدند. گروه آزمایش در ۸ جلسه شفقت درمانی شرکت کردند و گروه گواه در طول دوره، درمان دریافت نکردند. در این پژوهش از پرسشنامه های خودکارآمدی تحصیلی جری جینگ و ویکی مورگان ۱۹۹۹ و پرسشنامه یخونداتوان سازی تحصیلی شوینگر و استینسمرپلستر ۲۰۱۱ استفاده شده است. داده های گردآوری شده از پرسشنامه ها با استفاده از تحلیل کواریانس چندمتغیره با استفاده از نرم افزار SPSS۲۶ تحلیل شد. نتایج حاصل از تحلیل کواریانس چند متغیره نشان داد که بین گروه های آزمایش و کنترل در پس آزمون، از نظر خودکارآمدی تحصیلی و خودناتوان سازی تحصیلی تفاوت معناداری وجود دارد. با توجه به یافته های پژوهش می توان گفت درمان مبتنی بر شفقت در کاهش میزان خودناتوان سازی تحصیلی و افزایش میزان خودکارآمدی تحصیلی دانش آموزان موثر است

کلمات کلیدی:

درمان مبتنی بر شفقت، خودناتوان سازی تحصیلی، خودکارآمدی تحصیلی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1694716>

